

Ahoj kluci – ministranti!

Když by vás někdo požádal, abyste mu jednu jedinou větou řekli, jaký je Bůh, zřejmě většinu z vás napadne věta z listu apoštola Jana: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Je to prosté a jednoduché tvrzení, avšak má dalekosáhlé důsledky v tom okamžiku, kdy začínáme žít svůj život na jeho základě. Je-li Bůh, který mě stvořil, láska a jenom láska, jsem milován ještě dřív, než mě začne milovat nějaká lidská bytost.

Když jsem byl ještě malý, stále jsem se ptal maminky: „Máš mě ráda?“ A ptal jsem se na to tak často a vytrvale, že jsem tím maminku až zlobil. I když mě stokrát ujistila, že mne miluje, pořád mě její odpověď plně neuspokojovala, a tak jsem se ptal pořád dál na totéž. Teď po mnoha letech poznávám, že jsem chtěl odpověď, kterou mi nemohla dát! Chtěl jsem, aby mě milovala nekonečnou láskou. Víím, že to mělo tento důvod, protože moje otázka „Máš mě ráda?“ byla vždycky doprovázena otázkou „Musím zemřít?“. Nějak jsem přece musel vědět, že když mě maminka

bude milovat úplnou, bezmeznou a bezpodmínečnou láskou, pak nikdy nezemřu! A tak jsem pořád maminku obtěžoval v podivné naději, že snad budu výjimkou z všeobecného pravidla, podle něhož všichni lidé jednoho dne zemřou.

Do otázky „Miluješ mě?“ vkládáme spoustu energie. Když dospíváme, vytváříme mnohem složitější způsoby, jak pokládat otázku. Říkáme: „Důvěřuješ mi?“, „Stojíš o mě?“, „Obdivuješ mě?“, „Jsi mi věrná?“, „Podpoříš mě?“, „Mluvíš o mně dobře?“ atd. atd. Mnoho naší bolesti pochází z pocitu, že nejsme milováni.

A tak, milí chlapi, kéž je pro nás velkou duchovní výzvou, abychom objevili, že omezená, podmíněná a dočasná láska, které se nám dostává od rodičů, partnerů, dětí, učitelů, kolegů, kamarádů a přátel, je jen odrazem bezmezné, bezpodmínečné a nekonečné Boží lásky. Jakmile uděláme ten veliký skok ve víře, budeme vědět, že smrt už není konec, ale brána do plnosti Boží lásky.

Brzy
Liturgie
pro ministranty
budeme
profíci!

otec Pavel Lazárek
otec Marek Slatinský
ilustrace Jiří Vančura

„Pálení čarodějnic“ je lidovým zvykem spojeným se svátkem sv. Filipa (než byl přesunut kvůli sv. Josefovi). Apoštol Jakub zase zanechal své jméno východnímu liturgickému obřadu.

3. května

A JAKUB

APOŠTOLOVÉ FILIP

Po Herodově smrti, když v Jeruzalémě povstal zmatek, já Jakub, který jsem zapsal tyto dějiny, jsem odešel na poušť, dokud zmatek v Jeruzalémě nepominul, a mohl oslavovat Hospodina, který mě obdařil dary a moudrostí, abych mohl zapsat tyto dějiny.

Takto vypadají apokryfy: některé zbožné, jiné lidové – ty spisy, které církev nepokládá za Bohem inspirované a neuznává během liturgie.

Filip – milovník koní

Tento učedník Jana Křtitele pocházel z Betsaidy a jako jeden z prvních následoval Ježíše. Měl blízko k řecké kultuře, což napovídá již jeho jméno. Setkáme se s ním v evangeliu u Jana 1, 43–45; 6, 5–7; 12, 20–30; 14, 8. Podle tradice se stal mučedníkem v Turecku.

Apokryfy

Filipovým jménem se zaštiťují dva pozdní spisy – skutky a evangelium, jako by obsahovaly jeho výroky. S Jakubovým jménem je pak spojeno protoevangelium oslavující svatost a panenství Marie.

Bazilika

Oba spočívají v římském chrámu Dvanácti apoštolů, který původně nesl pouze jejich jména. Po záchraně města od Gótů v VI. století byl zbudován k jejich počtě i jako místo jejich posledního odpočinku.

Pomazání nemocných

Ve svém apoštolském listu zanechal apoštol Jakub důležitý odkaz: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jk 5,14). – To je podstatou svátosti pomazání nemocných.

Jakub mladší – druhorozený

Byl synem Alfea (Mt 10, 3; Mk 3, 18; Lk 6, 15) a je pokládán za Ježíšova blízkého příbuzného (Mk 6, 3; Mt 13, 55). V prvokřesťanském společenství zastával významné postavení (1 Kor 15, 7), Petr mu oznamoval své osvobození (Sk 12, 17), Pavel se s ním spojil (Gal 1, 18), měl významnou úlohu na prvním koncilu (Sk 15, 13–29) a stal se představitelům jeruzalémské obce (Sk 21, 18–26).

Josef Flavius popisuje, že apoštol Jakub podstoupil mučednickou smrt od Židů kolem roku 62 za velekněze Annaniáše II.

Delší dobu kouřím a je mi to vytýkáno. Proč bychom neměli kouřit? Zakazuje to vůbec církev? V Bibli jsem o tom také nic nenašel.

Matouš, 17 let

Milý Matouši, tvoje otázka mi připomíná rozhovor s partou tvých vrstevníků. Jeden z nich mi tehdy řekl: „Vím, že kouření je slabost, ale já zatím nemám sílu s tím přestat, i když bych hrozně chtěl. Ale bojuju s tím.“ Jeho upřímnost mne oslovila. Tolik jsem mu přál, aby prožil vítězství nad cigaretami, či spíše nad sebou samým. Bohužel krátce nato zemřel.

Nad jeho slovy ale nepřestávám přemýšlet. Zdá se mi, že trefil hřebík na hlavičku. Kouření není jen o dobrém pocitu, o partě, o uklidnění se atd. Je také někdy o slabé vůli a nechuti si poručit.

Ptáš se, proč nekouřit. Zkus se zamyslet nad několika údaji. Denně na světě vykouří přes 16 miliard cigaret (z těch, které jsou jakžtakž evidovány). V tabáku je mnohem více drog než jen nikotin, v tabákovém kouři nalezneme přes 4000 chemických látek. Tyto látky se nám ukládají v těle jako balík v úschovně. Hloupé je, že si ho jednou nevyzvedne pouze majitel, ale spolu s ním i jeho děti a vnoučata, proto-

že škodliviny v těle náruživého kuřáka ovlivňují zdraví jeho rodiny až do dvou dalších generací.

V EU na přímé důsledky užívání tabákových výrobků ročně umírá 650 000 lidí! Třetina pacientů

v nemocnicích leží kvůli kouření. Každé třetí nádorové onemocnění u kuřáka i nekuřáka působí tabákové výrobky. Tabák nadto zapříčiňuje těžkou neplodnost a umrtvuje u lidí pohlavní touhu. Bývá příčinou úmrtí plodu v matce i mrtvě narozených dětí!

Cigarety navozují v člověku, zejména mladém, silnou závislost tělesnou a psychickou. Přitom tabá-

kový kolotoč denně přibírá 100 000 nových pasažérů.

Je nasnadě, že církev, vědomá si všech těchto skutečností, i toho, že opravdu šťastný může být jenom člověk svobodný, beze všech náhražek Boha, připomíná všem, kdo jsou v nebezpečí závislosti na jakýchkoli návykových látkách, 5. přikázání Desatera: „Nezabiješ“. Život je Boží dar a ničit ho sobě nebo druhým znamená nevážit si Boha, který nám ho z lásky zdarma věnoval.

Osobně žádného kuřáka nesoudím. Mám ale za to, že ten, kdo kouří, by měl přemýšlet, co v něm a v okolí jeho návyk způsobuje. Často bývají příčinou problémy doma nebo ve škole, strach z nepřijetí mezi vrstevníky, špatné vzory a mnoho dalších. Obávám se ale, že cigareta není řešení. Naopak, pravda o účincích tabákové drogy ve spojení se silou svátostí a také s pečlivějším výběrem kamarádů a životních vzorů může člověku pomoci najít sílu z tabákového kolotoče vystoupit. Čím dříve, tím lépe.

otec Vláďa Novák, foto Zbyněk Pavienský

CO MI
VRTA
HLAVOU

„Připadám si jako exot. Mám milióny otázek a nevím, s kým si o nich popovídat.“ „V Tarsiciovi je teď jedna stránka o všech možných problémech. Zkus tam napsat, třeba ti poradí.“

Otázky, které tě napadají a bojíš se zeptat, nám můžeš poslat na e-mail vrtaak@tarsicius.cz nebo poštou na adresu redakce. Tvůj podpis změníme.